

18

Daži vārdi par rokām, kas turēs tikko dzimušu bērnu.

Šīs rokas būs pirmais, ar ko bērns sastapsies.

Valoda, kurā tās runās, ir pirmatnējā valoda –
pieskārienu valoda.

Tā ir valoda, kurā sazinājās māmiņa un bērns.

Tas notika, kad māmiņa, glāstot vēderu,
glāstīja sava mazuļa muguriņu.

Tagad, kad bērns ir piedzimis, kails un apjucis,
tas, ka mēs viņam pieskaramies, ir tik bezgala nozīmīgi.

Vairumā gadījumu ārstu,
vecmāšu un māsiņu rokas nav pietiekami
maigas.

Visticamāk, tas ir tāpēc, ka šie cilvēki nav apjautuši, ko pieskārieni nozīmē
bērnam.

Rokas, kas kustas nemērķtiecīgi un pārāk
ātri, nobiedē mazuli.

Ļaujiet savām rokām būt stingrām, tomēr maigām.

Un, vairāk par visu, lieciet tām kustēties ļoti, ļoti lēni.

Viss, ko darām ar mazuli, ir pārlietu sasteigts, pārlietu
steidzīgs tādām, kurš tikko ir sācis dzīvot.

Vienīgais, kas šajā brīdī mazulim nepieciešams, ir pieskārieni;
tāpat kā dzīvnieku mazuļiem nepieciešams, lai viņu mātes tos
laizītu – darītu ko tādu, bez kā viņiem iespējams
aiziet bojā.

Ir ļoti svarīgi, lai rokas, kas pieskaras bērnam, kustētos tā,
ka bērna muguriņai būtu šīs kustības pazīstamas. Ritmā, ko bērns jau zina,
kontrākciju ritmā, ritmā, kurā
elpa virzās uz āru.

Bērns nevēlas vēlreiz izjust mežonīgo trakumu,
dzemdību vētru; viņš vēlas just viņus, kas viņu apskauj,
viņus, kas stāsta par māmiņas mīlestību.

Mūsu rokām ir jāslīd pār bērna muguru.

Slīdot tās seko viena otrai

kā vilnis vilnim,

līdz sasniedz krastu.

Dejas ritmā, mīlētāju ritmā.
Mīlestība... un bērns!
Ko gan citu mīlētāji meklē,
ja ne sadziedētas plaisas,
atgriešanos pirmējā jūrā,
bezglīgās pulsācijas atkalatklāšanu?
Atgriešanās paradīzē,
svētceļojums uz savu pirmsākumu...

19

Tas nu lai būtu par ritmu un kustībām.
Tomēr ir vēl kas, ko varam vēstīt ar
rokām, – pat tad, kad tās nekustas.
Bērns vēl ir tik jūtīgs, ka pat no rokām, kuras
rāmi guļ tam uz muguras, apjautīs, vai ir
mīlēts, vai atraidīts, pieņemts vai nevērīgi
sagaidīts.
Gādīgās rokās bērns atveras un ļaujas.
Turpretim bargās, mehāniskās rokās viņš jūtas
kā spīlē un tāpēc, protams,
noslēgsies, ļausies panikai, kā mēģinādams bēgt,
paslēpdamies sevī, lai sevi nosargātu.

20

Dabiski – tām nāktos būt māmiņas rokām, kuras tur
bērnu.
Tomēr jo bieži viņa vēl brīdi mēģina tikt galā pati ar savām
emocijām, savām bailēm, kuras tikko
ir piedzīvojusi.
Viņas rokas vēl nav rāmas un pārlicinātas.
Ja līdzās ir kāds cits, piemēram, mīlestības pilna vecmāte,
no kuras staro miers un kura šo mieru var nodot arī bērnam,
tad sākumā viņas rokas būtu mazulim drošāks patvērums – līdz brīdim,
kad māmiņa būs atvilkusi elpu.
Nav tā, ka mēs vēlētos bērnu nošķirt no
mātes. Tomēr tikko piedzīvotais var būt
māti iespaidojis tik stipri, ka tas savā
varā var paņemt arī bērnu.
Šajā svarīgajā brīdī bērnam ir nepieciešams miers,
klusums un rīmtums.

Bieži vien māmiņas nezina, kā pieskarties savam bērnam.

Bet varbūt viņas vienkārši neuzdrīkstas.

Kāds dziļš biklums viņas attur,

neļauj to darīt.

Kāpēc?

Iespējams, tāpēc, ka bērns tikko ir iznācis no tādas ķermeņa daļas,

kuru nevēlamies, nemēdzam skaļi pieminēt.

Varbūt mums mācītais liek norobežoties tā,

it kā šīs daļas mūsu ķermenī nemaz nebūtu, vai vismaz

tā nav kas tāds, par ko mēs runājam.

Tā nu māte piedzīvo satraucošu,

pretrunīgu brīdi, mēģinot izšķirties starp dabisko tieksmi

un noliegumu, kādu veidojis

reiz mācītais.